

Když jsme přišli na stanoviště, seděla tam k našemu velkému překvapení ještě hromada čelních týmů. Viděl jsem Belgické spojení, Woke ovce, Přerostlou flóru, Čistění prostranství, dokonce i Jémináčku! Pavel se nám snažil tvrdit, že zahlídl Antropocén, ale ten na tuhle hru nechodí. Tak jako tak bylo zapotřebí přestat studovat nálepkovnický. Nezáleží na tom, kdo tady kysne. Musíme vyluštit šifru. To byla nenápaditá textovka o tom, jak kdosi přišel na stanoviště na šifrovačce a vidí tam sedět jakési smyšlené týmy. Zkrátka naprostý blábol, který nejspíš nějaký grafomanský organizátor vyplodil po pěti pivech večer před hrou. Přišlo mi, že možná jen prostě potřebovali vyplnit A4 textem a nikdo neměl invenci, aby aspoň sepsali něco trochu vtipného. To by se za mých mladých let nestalo, tehdy se ještě dbalo na kvalitu. Ani to pořádně nenavazovalo. Na první pohled byly podezřelé velikost písma, řádkový proklad a prostrkání. Proč je všechno velké jako kráva a navíc tak nesmyslně roztažené? Na to šifra žádný hint neobsahovala. Když s tím nikdo nemůže hnout, bude to nějaká fligna. Zkusme udělat něco, co by tu bandu nadaných polyhistorů nikdy nenapadlo. Jenže co? Pomoct? Zapálit? Sníst? Prosvítit? Zmagnetovat? Těžko – a určitě ne v tomhle pořadí. Ale za chvíli nám to došlo. Není zapotřebí nic speciálního. Stačí něco, co by se vlastně mělo udělat s každou šifrou hned po příchodu. A bylo to raz dva. Odcházíme a vesele sledujeme zamračené ksichty, jak tupě a ospale zírají do textu a snaží se tam vykukat epicykloidy obsahující skrývačky v polštině. Nebo tak něco.

